जग्राह चैनं धर्म्मात्मा बलिः सत्यपराक्रमः । ज्ञात्वैवं स च वव्रेऽथ पुत्रार्थे भरतर्षभ ।
सन्तानार्थं महाभाग भार्य्यासु मम मानद । पुत्रान्धर्म्मार्थकुशलानुत्पादयितुमर्हसि । ४२१०
एवमुक्तः स तेजस्वी तं तथेत्युक्तवानृषिः । तस्मै स राजा स्वां भार्य्यां सुदेष्णां प्राहिणोत्तदा ।
अन्धं वृद्धञ्च तं मत्वा न सा देवी जगाम ह । स्वान्तु धात्रेयिकां तस्मै वृद्धाय प्राहिणोत्तदा ।
तस्यां काक्षीवदादीन्स शूद्रयोनावृषिस्तदा । जनयामास धर्म्मात्मा पुत्रानेकादशैव तु ।
काक्षीवदादीनपुत्रांस्तान् दृष्ट्वा सर्व्वानधीयतः । उवाच तमृषिं राजा ममेम इति भारत ।
नेत्युवाच महर्षिस्तं ममेमदृति चाब्रवीत् । शूद्रयोनौ मया ह्येमे जाताः काक्षीवदादयः । ४२१५
अन्धं वृद्धञ्च मां दृष्ट्वा सुदेष्णा महिषी तव । अवमन्ये ददौ मूढा शूद्रां धात्रेयिकां मम ।
ततः प्रसादयामास पुनस्तमृषिसत्तमं । बलिः सुदेष्णां स्वां भार्य्यां तस्मै स प्राहिणोत्पुनः ।
तां स दीर्घतमाऽङ्गेषु स्पृष्ट्वा देवीमथाब्रवीत् । भविष्यन्ति कुमारास्ते तेजसादित्यवर्चसः ।
अङ्गो वङ्गः कलिङ्गश्च पुण्ड्रः सुह्मश्च ते सुताः । तेषां देशाः समाख्याताः स्वनामकथिता भुवि ।
अङ्गस्याङ्गोऽभवद्देशो वङ्गो वङ्गस्य च स्मृतः । कलिङ्गविषयश्चैव कलिङ्गस्य च स स्मृतः । ४२२०
पुण्ड्रस्य पुण्ड्राः प्रख्याताः सुह्माः सुह्मस्य च स्मृताः । एवं बलेः पुरा वंशः प्रख्यातो वै महर्षिजः ।
एवमन्ये महेष्वासा ब्राह्मणैः क्षत्रिया भुवि । जाताः परमधर्म्मज्ञा वीर्य्यवन्तो महाबलाः । एतच्छ्रुत्वा त्वमप्यत्र मातः कुरु यथेप्सितं ।

इत्यादिपर्व्वणि सम्भवपर्व्वणि भीष्मसत्यवतीसंवादे चतुरधिकशततोऽध्यायः ॥ १०४ ॥

भीष्मउवाच । पुनर्भरतवंशस्य हेतुं सन्तानवृद्धये । वक्ष्यामि नियतं मातस्तन्मे निगदतः शृणु ।
ब्राह्मणो गुणवान् कश्चिद्धनेनोपनिमन्त्र्यतां । विचित्रवीर्य्यक्षेत्रेषु यः समुत्पादयेत्प्रजाः ।
वैशम्पायनउवाच ॥ ततः सत्यवती भीष्मं वाचा संसज्जमानया । विहसन्तीव सव्रीडमिदं वचनमब्रवीत् । ४२२५
सत्यमेतन्महाबाहो यथावदसि भारत । विश्वासात्ते प्रवक्ष्यामि सन्तानाय कुलस्य नः ।
न ते शक्यमनाख्यातुमापद्धर्म्मं तथाविधं । त्वमेव नः कुले धर्म्मस्त्वं सत्यं त्वं परा गतिः ।
तस्मान्निशम्य सत्यं मे कुरुष्व यदनन्तरं । धर्म्मयुक्तस्य धर्म्मार्थं पितुरासीत्तरी मम ।
सा कदाचिदहं तत्र गता प्रथमयौवनं । अथ धर्म्मविदां श्रेष्ठः परमर्षिः पराशरः । आजगाम तरीं धीमांस्तरिष्यन्यमुनां नदीं ।
स तार्य्यमाणो यमुनां मामुपेत्याब्रवीत्तदा । सान्त्वपूर्व्वं मुनिश्रेष्ठः कामार्त्तो मधुरं वचः । ४२३०
तमहं शापभीता च पितुर्भीता च भारत । वरैरसुलभैरुक्ता न प्रत्याख्यातुमुत्सहे ।
अभिभूय स मां बालां तेजसा वशमानयत् । तमसा लोकमावृत्य नौगतामेव भारत ।
मत्स्यगन्धो महानासीत्पुरा मम जुगुप्सितः । तमपास्य शुभं गन्धमिमं प्रादात्स मे मुनिः ।
ततो मामाह स मुनिर्गर्भमुत्सृज्य मामकं । द्वीपेऽस्य एव सरितः कन्यैव त्वं भविष्यसि ।
पाराशर्य्यो महायोगी स बभूव महानृषिः । कन्यापुत्रो मम पुरा द्वैपायन इति श्रुतः । ४२३५
यो व्यस्य वेदांश्चतुरस्तपसा भगवानृषिः । लोके व्यासत्वमापेदे कार्ष्ण्यात् कृष्णत्वमेव च ।